

תורת הר"ף

לקט חידושים
על פרשת השבוע

נערך ונלקט מתוך

תוכן דברי שיחותיו של כ"ק האדמו"ר
דבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת במדבר
זחג שבועות
מתן תורה

מכון
תורת יאשיהו

פרשת במדבר

- הגדולה של האדם גם ללכת בדרך התורה והמצוות ולא
 רק שאבותיו היו צדיקים וקדושים..... 3
 בזכות אבות ועמל התורה זכו בני ישראל לאהבת השם
 ויראת השם 3
 סדר חניית בני ישראל במדבר שמר עליהם מקללת בלעם
 הרשע 5
 לכל אדם יש את המקום שבו צריך לעשות את התיקון
 וההשפעה שלו בעולם 6

חג שבועות מתן תורה

- במתן תורה ניתן כוח לצדיקים ולתלמידי חכמים לעמוד
 כנגד הקב"ה וכנגד עם ישראל 7
 כדי לזכות לתורה צריך כוח של השתוקקות גדולה
 ומסירות נפש 8
 בכל חג שבועות יורדת השפעה על אדם שמכין את
 עצמו כראוי ממש כמו במתן תורה 9
 בני ישראל קיבלו על עצמם את התורה בזכות ששמעו
 את הקב"ה משנן לעצמו את התורה 10

פרשת במדבר

"וַיְתִילְדוּ עַל מִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם"

הגדולה של האדם גם ללכת בדרך התורה והמצוות ולא רק שאבותיו היו צדיקים וקדושים

המצוות, וגם הם עם מדרגות מעולות ולא כמו אומות העולם שהביאו רק ספר יוחסין של אברהם ויצחק, צריך כמו שבני מביאים, שבני מביאים גם על עצמם.

"בֹּא יְבוֹא בְרִנָּה נִשָּׂא אֶלְמָתִיו" יחוס לבד בלי מעשים של האדם, הם מזיקים לאדם וגורמים לאדם תביעה וחובה גדולה ביותר. בכדי שהיחוס יהיה בעל משמעות וישפיע על האדם, צריך גם האדם ללכת בדרך טובה, כשם שבני מביאים ספר יוחסין על עצמם שגם הם מיוחסין ומתנהגים בדרך טובה.

— —
 "וַיְתִילְדוּ עַל מִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם"

בזכות אבות ועמל התורה זכו בני ישראל לאהבת השם ויראת השם

מובא בילקוט שמעוני (רמז תרפ"ד) בשעה שקיבלו ישראל את התורה, נתקנאו אומות העולם בהן מה ראו להתקרב יותר מן האומות, סתם פיהן הקב"ה אמר להן הביאו לי ספר יוחסין שלכם שנאמר (תהלים צו, ז) "הָבֹוּ לָהּ מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים" כשם שבני מביאים "וַיְתִילְדוּ עַל מִשְׁפַּחְתָּם" שלא זכו ליטול את התורה אלא בשביל היוחסין שלהן עכ"ל.

וצריכים להבין מה פירוש כשם שבני מביאים, ועוד הרי גם לאומות העולם יש יוחסין, ישמעאל הוא בן אברהם, עשיו הוא בן יצחק. אם כן הטענה שהקב"ה אמר להם לטעון הביאו לי ספר יוחסין, גם להם יש ספר יוחסין, אם כך מה

מובא במדרש (ילקוט"ש, רמז תרפ"ד) בשעה שקיבלו ישראל את התורה, נתקנאו אומות העולם בהן מה ראו להתקרב יותר מן האומות, סתם פיהן הקב"ה אמר להן הביאו לי ספר יוחסין שלכם שנאמר (תהלים צו, ז) "הָבֹוּ לָהּ מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים" כשם שבני מביאים עכ"ל. והנה המדרש הזה צריך ביאור, מה תשובת הקב"ה הביאו ספר יוחסין שלכם והלא גם באומות העולם נמצא משפחות מיוחסות ביותר, וכן אומות העולם הם בני אברהם ויצחק ישמעאל ועשיו. ועוד מהו הלשון כשם שבני מביאים?

אלא אפשר לבאר ולומר, חז"ל אומרים על הפס' "הָלוֹךְ יִלְךְ וּבָכָה נִשָּׂא מִשְׁךְ הַזֶּרַע בֹּא יְבוֹא בְרִנָּה נִשָּׂא אֶלְמָתִיו" (תהלים קכו, ו) האדם צריך לדעת שאל לו להזכיר רק את היחוס שלו, "הָלוֹךְ יִלְךְ וּבָכָה נִשָּׂא מִשְׁךְ הַזֶּרַע" זה לא גדולה לאדם רק לספר על אבותיו, שאבותיו היו צדיקים ואבותיו היו קדושים, אלא "בֹּא יְבוֹא בְרִנָּה נִשָּׂא אֶלְמָתִיו" המעלה של האדם זה שהוא "נִשָּׂא אֶלְמָתִיו".

וכך היה אצל בני ישראל, הקב"ה אומר לאומות העולם הביאו לי ספר יוחסין כמו שבני מביאים, מה פירוש שבני מביאים, שמביאים על עצמם שגם הם אישית מיוחסים, שגם הם הולכים בדרך ה' וגם הם מקיימים את התורה ואת

הטענה הביאו ספר יוחסין?

מובא בתורה הקדושה "וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶת אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֶת אֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם" (ויקרא כו, מב) והנה צריכים להקשות, מדוע הקדים יעקב ואחרי כן יצחק ואחרי כן אברהם?

אלא בכדי להוציא את ישמעאל ועשיו מכח זכות אבות ולתת את עיקר הבחירה ביעקב אבינו שהוא בחיר שבאבות, העיקר תלוי בזכירת ברית של יעקב אבינו, לכן אמר "וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶת אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֶת אֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם" שבשביל לזכות לכות של הזכות אבות, צריכים את ההרכב של אברהם יצחק ויעקב, שמתחיל ביעקב ממשיך ביצחק וחותם באברהם אבינו, כמו שהקב"ה הבטיח לאברהם אבינו, כך חותמים ולא בהם.

אם כך, הוציא מכלל ההבטחה של הזכות אבות את בני יצחק ובני אברהם שהם עשיו וישמעאל. ומה שהקב"ה אמר לאומות העולם הביאו לי ספר יוחסין שלכם, היוחסין זה צריך חתימה של יעקב, המשך של יצחק וחתימה בסוף של אברהם אבינו.

וצריכים להמשיך ולבאר ולומר, מה הקב"ה הציע לעם ישראל במתן תורה יותר מאומות העולם, הרי גם לאומות העולם הקב"ה הציע לקבל את התורה. אם כך, למה טענו אומות העולם כלפי הקב"ה למה קירב את בני ישראל יותר מאומות העולם, הרי גם להם הציע הקב"ה את התורה הקדושה?

אז אולי אפשר לבאר ולומר, כתוב בתורה הקדושה "וְאֶשָּׂא אֶתְכֶם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים וְאֶבֵּא אֶתְכֶם" (שמות יט, ד). וצריכים להבין מה העניין הזה של "כַּנְפֵי נְשָׁרִים" באיזה כנפי נשרים הקב"ה נשא את בני ישראל?

מובא בפרי עץ החיים (שער כא פרק א)

שאומר האר"י הקדוש דביליל יציאת בני ישראל ממצרים, האיר ה' על בני ישראל אורות גדולים של אהבה ויראה והשגת העליונים. אם כך הקב"ה בלילה של יציאת בני ישראל ממצרים, נתן לבני ישראל אור גדול וכוחות עצומים של אהבה ויראה להקב"ה, האהבה והיראה הזאת הם הכנפי נשרים שהקב"ה נתן לבני ישראל, כי ללמוד תורה בלי אהבה גדולה להקב"ה ובלי יראה גדולה מהקב"ה אינה נקראת לימוד תורה אמיתית.

מי שלומד תורה בלי אהבת ה' ובלי יראה מהקב"ה, התורה שלומד נשארת למטה ולא עולה למעלה. אם כך "על כַּנְפֵי נְשָׁרִים" זה אהבה ויראה, את האהבה ויראה שהקב"ה נתן לבני ישראל ביציאת מצרים את זה הקב"ה לא נתן לאומות העולם, זו הייתה הקירבה שהקב"ה קירב את בני ישראל יותר מאומות העולם. הטענה של אומות העולם למה קירבת את בני ישראל, למה להם נתת את שתי הכוחות האלה של אהבה ויראה, שהם כנפי נשרים שיקרבו אותם עד הקב"ה ויעלו אותם למעלה הגדולה ביותר שלנו לא נתת את זה.

ועוד אפשר לבאר ולומר, אחרי שהקב"ה נתן לנו את האהבה והיראה הזאת בלילה הראשון של ליל הסדר כשיצאנו ממצרים, אחרי כן המעלות האלה נאבדו והחזרנו אותם על ידי עמל עד מתן תורה. אם כך, למה הקב"ה נתן אותם ואחר כך היינו צריכים לעמול ולהשיג אותם שוב?

אלא אם זה לא היה ניתן במתנה, לעולם לא היה אפשר להגיע לזה. רק על ידי מתנה שהקב"ה נתן, אפשר אחרי כן להגיע לזה בכוחות עצמנו. אם כך זאת הייתה הטענה של אומות העולם, את המתנה הזאת שקיבלו שאחר כך השיגו אותה, למה לנו לא קיבלנו גם במתנה?

ועל זה עונה להם הקב"ה ואומר הביאו

לי ספר יוחסין, בשביל לזכות למתנה הזו שלאהבה ויראה

צריכים ספר יוחסין של יעקב יצחק ואברהם, בלי הזכות אבות הזאת אי אפשר להגיע למתנה הזאת של אהבה ויראה, שאחרי כן התחזקה ובאה לבני ישראל על ידי עמל של הימים עד מתן תורה.

"אִישׁ עַל דִּגְלוֹ בְּאוֹתוֹ לְבֵית אֲבֹתָם יִהְיֶה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"

סדר חניית בני ישראל במדבר שמר עליהם מקללת בלעם הרשע

מובא בספרים הקדושים בשם מדרש פליאה, אל תקרי באותות אלא באותיות, לפיכך אמר בלעם "מָה אֶקֶב לֹא קֶבֶה אֵל". וכן מובא בספר עשרה מאמרות, שעל הדגלים היו כתובות אותיות האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב. דהיינו על זו הדרך, בדגל אחד היה כתוב אות א' מאברהם אבינו, אות י' מיצחק, ואות י' מיעקב. ועל דגל השני היה כתוב ב' מאברהם, צ' מיצחק, ע' מיעקב. ועל דגל השלישי היה כתוב ר' מאברהם, ח' מיצחק, ק' מיעקב. ועל הדגל הרביעי היה כתוב מ' מאברהם, ק' מיצחק, ב' מיעקב. נשארה האות ה' מאברהם, שהייתה פורחת באויר ומחופפת על ישראל שלא ישלוט עליהם שום רע ע"כ.

והנה, על פי דברים קדושים אלו צריכים להקשות קושיה חזקה ביותר, מובא בזוהר הקדוש שהדגלים היו כמין מ' סתומה, ומביאים לזה ראיה מדברי הנביא (ישעיה ט, ו) מ' סתומה ("לסרבה) לְמַרְבֵּה הַמְּשֻׁרָה" שכך הדגלים הלכו כמין מ' סתומה שיש להם ארבע דפנות, כך בני ישראל הלכו במדבר.

וצריכים להקשות, מדוע הקב"ה השאיר את האות ה' שהיא תהיה חופפת ושומרת על עם ישראל מאות ה' של אברהם אבינו,

היה צריך להשאיר את האות האחרונה מ' מאברהם אבינו, שהיא תהיה חופפת ולא האות ה'. כך או כך, האות מ' כדברי הזוהר הקדוש בני ישראל הלכו בצורת מ' ואם האות מ' מאברהם אבינו הייתה נשארת, אז הייתה נשארת גם לשמור עליהם גם לחפוף עליהם וכך הדבר היה יותר מסתדר ויותר נראה לעין ויותר טוב.

אם כך מדוע דילגו על האות מ' ושמו את האות ה' שהיא תהיה חופפת ושומרת על בני ישראל, ולא האות מם שזה הסדר של האותיות שאות מם נשארת מיותרת משמו של אברהם, והיא הייתה צריכה להיות חופפת ושומרת על בני ישראל?

אלא אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, אם היו שמים את האות ה' ומשאירים את האות מ' שהיא תהיה חופפת על בני ישראל, היה כתוב על הדגל ההוא קבה שהוא לשון קללה, וזה מה שאמר בלעם (במדבר כג, ח) "מָה אֶקֶב לֹא קֶבֶה אֵל" לכן הקב"ה הניח את האות מם שלא יצא האותיות קבה, "לֹא קֶבֶה אֵל" שזו קללה קשה ביותר וקללה לא טובה, והקב"ה השאיר את האות ה' שהיא תהיה חופפת ושומרת על בני ישראל.

לכן בלעם הרשע כשראה את הדגלים, הבין איך הקב"ה מקפיד ולא נותן לאותיות קבה שיהיו כתובות על הדגל של בני ישראל ואז יהיה לו כח לשלוט על בני ישראל, קם ואמר "מָה אֶקֶב לֹא קֶבֶה אֵל" שהקב"ה לא קבה ומגן על בני ישראל, שומר על בני ישראל שאפילו באותיות לא יהיה אף פתח של קללה להיכנס ולהשפיע על עם ישראל.

ומהדגלים לומדים יסוד גדול ביותר, שכל אדם צריך להכיר את מקומו. וכמו שאנחנו רואים במתן תורה, אחד מהמ"ח דברים שהתורה נקנית בהם הוא הַמְּפִיר אֶת מְקוֹמוֹ (אבות ו, ו) שכל אדם צריך להכיר את מקומו, מתי שבן אדם מכיר את מקומו זה מהדברים שגורמים לאדם

להשיג את השגות התורה הקדושה.

"אִישׁ עַל דָּגְלוֹ בְּאֶתֶר לְבֵית אֲבֹתָם יִהְיוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנֶּגֶד סָבִיב לְאַחֵר מוֹעֵד יִהְיוּ"

לכל אדם יש את המקום שבו צריך לעשות את התיקון וההשפעה שלו בעולם

הַעֲבֹדָה וְעַל גְּמִילוּת חֲסָדִים. לכל יהודי מעם ישראל יש את השורש של התיקון שלו בעולם, יש אדם שעיקר עבודתו זו תורה ויש לו כישרונות טובים והקב"ה מזמין לו מקום להרכבת תורה. יש אדם שעיקרו גמילות חסדים והוא מתברך בהון גדול כדי שיוכל להשלים מה שחסר לו דוקא. כל אדם, הקב"ה מביא אותו עם הארגון כלים שלו, עם הכלים שמתאימים לו לתקן את מה שהוא צריך לתקן בעולם הזה.

והנה, גם הדגלים שהקב"ה ציוה את בני ישראל, והצבע שהקב"ה ציוה שיהיה בדגל, גם זה על פי התיקון שהקב"ה ברא לכל שבט, וברא לכל אדם ואדם לתקן בחייו. ולכן יעקב אבינו סידר את שבטי י-ה באיזו רוח יעמדו, כי כל רוח יש לה סגולה מיוחדת כמו שמובא בגמרא (בבא בתרא כה:): הרוצה שיחכים ידרים, ושיעשיר יצפין, וסמכין שולחן בצפון ומנורה בדרום, ושכינה שורה במערב ע"ש.

יעקב אבינו ידע שורש נשמתו, וסידר כל אחד מהם על הרוח המתאימה לשורשו, הציב כל אחד מהם במקום אשר שם שורש עבודתו והשפעתו. וידוע שהבנים בעבודתם, מרימים את אביהם בגן עדן מדרגה לדרגה, וזה העומק שלכן אומרים קדיש שמעלה את אביו, כמו שמובא בשולחן ערוך (יו"ד שכו, ד). וכך מצאנו ברכי הקדוש (כתובות קג.) שבשעת פטירתו אמר לבניו שהגיעה השעה שהוא צריך לבניו שישתדלו בעדו וכמו שכתוב בגמרא (סנהדרין קד.) בן מזכה אב. וזהו שציין יעקב אבינו לבניו באיזו רוח ישאו אותו, שרשם לכל אחד בבניו מהו עיקר עבודתו.

מובא ברש"י, כל דגל יהיה לו אות מפה צבועה תלויה בו, צבעו של זה לא כצבעו של זה. צבע כל אחד כגוון אבנו הקבועה בחושן ומתוך כך יכיר כל אחד את דגלו. דבר אחר באותות לבית אבותם, באות שמסר להם יעקב אביהם כשנשאווהו ממצרים שנאמר "וַיַּעַשׂוּ בָנָיו לּוֹ פֶּן כָּאֶשֶׁר צִוִּים" (בראשית נ, יב). יהודה ויששכר וזבולון ישאווהו מן המזרח, וראובן ושמעון וגד מן הדרום וכו' כדאיתא בתנחומא (יב, פרשה זו) ע"כ.

והנה צריכים להבין כל העניין הדגלים שהיו צריכים כל אחד בצבע אחר, בצורה אחרת כצבע החושן. וכן יעקב אבינו ציוה את בניו איך להרים את מיטתו, מה נפקא מינה איך ירימו כולם, בהתלהבות, בצער או בדבקות, בלווית יעקב אבינו כולם קופצים לארון של יעקב, נוגעים בארון ומרימים את הארון, למה יעקב אבינו ציוה שכל אחד במקום שלו, בצבע שלו, בצורה שלו ובמקום שלו היה צריך לתת? כולם, איך שרוצים ומה שרוצים ככה ירימו את ארונו של יעקב, מדוע יעקב אבינו קבע להם כל אחד איך ומה ירימו את הארון?

וכך גם במדבר, בשביל מה היה צריך כל אחד לעמוד במקום שלו עם הדגל שלו ועם הצבע שלו, מה העניין הזה שככה היו צריכים בני ישראל להיות במדבר?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד גדול המשנה אומרת (אבות א, ב) על שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד, עַל הַתּוֹרָה וְעַל

חג שבועות מתן תורה

רבנו ימשיך לומר?

אלא חשבנו לבאר ולומר יסוד גדול, בני ישראל ומשה רבנו ראו והבינו שהגאולה של בני ישראל מארץ מצרים היא לא גאולה סופית אלא חלקית, כי אם היא הייתה הגאולה הסופית לא משה רבנו היה מוציא אותנו ממצרים, אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו. לכן גם בני ישראל יצאו לפני הזמן, כי אם היו נשארים עוד קצת כדי להשלים את התיקון היו נכנסים ל-ג' שערי טומאה ולא יוצאים לעולם והגאולה לא הייתה שלימה אלא חלקית. לכן נכתבו עלינו עוד גלויות ודברים קשים שעם ישראל עובר במשך הדורות, גלות בבל, היוונים, הרומאים, הכל כדי לתקן את מה שלא השלימו עם ישראל במצרים.

בני ישראל ידעו עכשיו שהקב"ה נותן להם את התורה, אחרי שיצאו ממצרים, היו עשרת המכות, ראו את קריעת ים סוף פנים אל פנים וכמו שמובא במדרש (מכילתא בשלח, ג) ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי במראה מרכבה, הקב"ה קרוב אליהם והם קרובים אליו. בני ישראל הגיעו לדרגות הגבוהות ביותר, דור דעה שלא היה ולא יהיה כזה דור עד שיבוא המשיח. אבל בני ישראל ידעו שיהיו תקופות קשות שלא יהיה אפשר לראות את הקב"ה כמו שהיה במתן תורה ואז יצטרכו לתת כוח בידי החכמים שהם יובילו והם יצטרכו להוביל את עם ישראל.

אם הקב"ה יתן את כל עשרת הדברות, אז כל הכוח בידי אלוקים ואין כוח בידי חכמים, הכוח שלהם יהיה מוגבל.

במתן תורה ניתן כוח לצדיקים ולתלמידי חכמים לעמוד כנגד הקב"ה וכנגד עם ישראל

מתן תורה היה אחד הרגעים הגבוהים והמרוממים שעם ישראל זכה, הקב"ה ירד משמיים עם כל פמליה של מעלה "נפשי יצאה בדברו" (שה"ש ה, ו) ראינו את הקב"ה וכל פמליה של מעלה פנים אל פנים, רגעים גדולים וקדושים. התורה הקדושה אומרת לנו דבר של פלא גדול, מתי שהקב"ה נתן את התורה לעם ישראל ואמר "אֲנִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי" (שמות כ, ב).

עמדו כל עם ישראל וביקשו שהקב"ה לא ימשיך להגיד את כל עשרת הדברות, אלא שמשה רבנו ימשיך ויאמר להם את עשרת הדברות "קִרְבָּה אֲתָה וְשָׁמַעְתְּ אֶת כָּל אֲשֶׁר יֹאמַר ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֵת תְּדַבֵּר אֲלֵינוּ אֵת כָּל אֲשֶׁר יְדַבֵּר ה' אֱלֹהֵינוּ אֲלֵיךָ וְשָׁמַעְנוּ וְעָשִׂינוּ. וְשָׁמַעְתָּ ה' אֵת קוֹל דְּבָרֶיךָ בְּדַבְּרֶיךָ אֵלַי וְיֹאמַר ה' אֵלַי שְׁמַעְתִּי אֵת קוֹל דְּבָרֵי הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבְּרוּ אֲלֵיךָ הִטִּיבוּ כָּל אֲשֶׁר דִּבְּרוּ" (דברים ה, כג-כד).

צריך להקשות קושיה חזקה ביותר, הקב"ה נותן את התורה מי לא יחרד ומי לא ישמח שהקב"ה בכבודו ובעצמו נותן את התורה, מי לא רוצה לשמוע את הקב"ה שנותן לעם ישראל את כל עשרת הדברות, אם כך מדוע בני ישראל מבקשים ממשה רבנו שהקב"ה יפסיק אחרי שתי הדברות הראשונות ושמשה

אדם שחושב לשבת וללמוד תורה כמו אדם שיושב ולומד עריכת דין או ראיית חשבון או כל מקצוע

אחר בעולם, הוא טועה טעות חמורה. אדם לא יכול לשבת וללמוד תורה בלי רצון והשתוקקות, מבלי לקשור את כל עצמותיו "כֹּל עֲצָמוֹתַי תִּאֲמָרְנָה ה' מִי כְמוֹךָ" (תהלים לה, י). בלימוד התורה צריך שיהיה באדם את כל המרכיבים, בכדי שהתורה תהיה חלק ממנו.

אחד המרכיבים שצריך שיהיו לאדם הוא השתוקקות לתורה הקדושה. אם יש לאדם השתוקקות לתורה הקדושה הוא יזכה להשיג אותה, אם אין לאדם השתוקקות לתורה הקדושה הוא לא יזכה באמת להשיג אותה. גם אם אולי הוא שמע והתלהב, אולי אמר איזה חידוש יפה אבל הוא לא זוכה לעומקה של תורה ולא זוכה שהתורה תהיה חלק ממנו. מתי שאדם עם השתוקקות עצומה ורצון גדול לתורה אז הוא זוכה שהתורה תהיה חלק ממנו.

מגילת רות מספרת לנו על רות שהיה לה כוח של השתוקקות עצומה לעם ישראל. רות הייתה הכלה של נעמי, אחרי ששני הבנים של נעמי מחלון וכיליון נפטרו, נעמי שלחה את רות שתחזור לארץ שלה, להורים שלה שהיו מלכים, אנשים חשובים ביותר כי שם יהיה לה יותר טוב. באותו זמן הייתה מחלוקת גדולה בעם ישראל, בתורה כתוב (דברים כג, ד) "לֹא יָבֹא עַמּוֹנִי וּמוֹאָבִי בְּקָהֶל ה' גַּם דֹּוֹר עֲשִׂירִי לֹא יָבֹא לָהֶם בְּקָהֶל ה' עַד עוֹלָם" שלעמוני ומואבי אסור לבוא בקהל השם ואסור להתחתן איתם. וגם אם יתגיירו לא מקבלים את הגרות שלהם, בגלל שלא קידמו את בני ישראל כשיצאו ממצרים ועזרו להם בלחם ובמים. לכן התורה אומרת בגלל שלעמוני ומואבי אין הכרת הטוב, אסור לגייר אותם.

רות הייתה ממשפחה של מואבים ולכן לא רצו לקרב ולגייר אותם, אבל הגמרא

אבל אם פה משה רבנו יתרגם מה שהקב"ה אומר, ישמע מה שהקב"ה אומר והוא יאמר, אז משה רבנו שהוא הרב יתן כוח לחכמים ולרבנים במשך כל הדורות מכוחו של משה רבנו לדבר בשם אלוקים, שהעם ישמע את הדברים שלהם ושאלוקים ישמע את הדברים שלהם.

לכן בני ישראל מבקשים ממשה רבנו שהקב"ה לא ימשיך לדבר אלא "מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל" (שמות יט, יט). הקב"ה אמר רק את שתי הדברות הראשונות ומשה רבנו שמע את מה שהקב"ה אמר והעביר את השאר לבני ישראל. בכוח זה שמשה רבנו שמע והיה מתרגם לבני ישראל משה שפיר קאמרת (שבת קא:) משה רבנו נתן כוח לכל חכמי ישראל שיש להם כוח כנגד הקב"ה וכוח כלפי עם ישראל. לכן אמר להם הקב"ה הִיטִיבוּ כָּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי כִּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ מַעֲשֶׂה גָדוֹל כְּשִׁבִּיקְשׁוּ שֶׁהִקְבִּי יַעֲצוֹר בְּדַבְרָה הָרִאשׁוֹנָה וּמֹשֶׁה רַבְּנוּ יִמְשִׁיךְ אֶת הַדְּבָרִים וּבִזֵּה תוֹכֵן הַבִּקְשָׁה שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵייתָה בִּקְשָׁה אִמִּיתִית וְנִכְוֶנָה כִּי מֹשֶׁה רַבְּנוּ נָתַן כּוֹחַ לְכָל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל לִהְיוֹת בֵּין הַקְּבִ"ה לְבֵין עַם יִשְׂרָאֵל שֶׁהִקְבִּי יִשְׁמַע אוֹתָם וְיִשְׁמַע אֶת עַם יִשְׂרָאֵל.

כדי לזכות לתורה צריך כוח של השתוקקות גדולה ומסירות נפש

אחד הדברים שעושים בחג שבועות הוא קריאת מגילת רות, הרבה ספרות וטעמים יש לסוד ולטעם שקוראים את מגילת רות. חשבנו בדעתנו שאולי אפשר לומר שמגילת רות מסמנת לנו את הכוח של ההשתוקקות הגדולה ביותר שאדם צריך. הרי לשבת וללמוד תורה זה לא מספיק שאדם ישב וילמד תורה, בכדי להגיע להשגות התורה ולסודות התורה, אדם צריך שתהיה לו אהבה והשתוקקות ורצון גדול לתורה הקדושה.

לכן זה הלימוד שלומדים בחג שבועות, אדם צריך להיות עם מסירות נפש לתורה וגם אם בשביל התורה הקדושה הוא צריך לאבד את כל עולמו ולאבד את כל מה שיש לו בשביל האמונה בקב"ה והאמונה בתורה, אז עליו למסור את הכל. כך זכתה רות המואביה בסוף שממנה יצא דוד המלך וכל הדברים הגבוהים והקדושים שאדם יכול להשיג. אם האדם מאמין בדבר ומקריב בשביל הדבר, נותן בשביל הדבר בכל כוחו באמונה תמימה מבלי לחשוב על כלום, בסוף הקב"ה נותן לאדם את כל הברכה וההצלחה, הישועה והסיעתא דשמיא הגדולה. לכן קוראים בחג שבועות את מגילת רות כי יש בה את היסוד של מסירות נפש ואמונה ודבקות שבסוף מקבלים על זה שכר גדול.

בכל חג שבועות יורדת השפעה על אדם שמכין את עצמו כראוי ממש כמו במתן תורה

אנחנו נמצאים בערב חג שבועות, זמן מרום וגבוה ביותר, כמו שפסח הוא חג של אמונה וחג של גאולה שהקב"ה מוציא את האדם מכל המקומות הנמוכים שהוא נמצא והאדם בפסח יכול להיגאל ולצאת מאפילה לאור גדול. ושביעי של פסח זה חג של אמונת חכמים, כך חג שבועות זה חג של התורה הקדושה. בחג שבועות נקבע על האדם כמו בראש השנה כמה כוח של יראת שמיים ותורה יהיו לו בכל השנה, יש לחג הזה כוחות עצומים שאין כדוגמתם.

אומרת התורה הקדושה (שמות יט, א) **"בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּיוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְבַּר סִינַי"**. ורש"י במקום שואל מה הפירוש ביום הזה באו מדבר סיני, היה צריך להגיד ביום ההוא באו מדבר סיני, למה התורה כך אומרת הרי זה לא היום הזה, זה היה פעם. אלא עונה רש"י שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאלו היום נתנו. כל

דנה (יבמות עו:) אם לא יבוא עמוני ומואב בקהל השם אבל עמונית ומואבית כן אפשר לקבל את הגרות שלהן. ואומרת הגמרא יתר הישמעאלי לקח חרב ואמר ששמע מבית דינו של שמואל הנביא שרק גברים, רק עמוני ומואבי לא יבואו בקהל השם, אבל נשים עמונית ומואבית כן יבואו בקהל השם ומי שיגיד שגם עמונית ומואבית לא יבואו בקהל השם ידקר בחרב. רוב עם ישראל לא קיבלו את ההלכה הזו, אבל אלימלך, נעמי והבנים שלהם כן קיבלו את ההלכה הזו וידעו שלעמונית ומואבית מותר לבוא בקהל השם, אבל לגברים אסור לבוא בקהל השם.

אומרת נעמי לרות, אני מציעה שתלכי לארץ שלך כי אין לך מה לעשות בארץ ישראל, את מואביה ואף אחד לא יתחתן איתך, אף אחד לא יקבל אותך בקהל השם, לא ירצה אותך כי את גיורת פסולה ויותר טוב לך ללכת לדרך שלך. אבל רות אומרת לנעמי אני אהיה גלמודה כל החיים, לא אתחתן ולא ילדים העיקר שאדבק בך, אדבק בקב"ה ובתורה הקדושה.

וזה מה שרות המואביה מסמלת לנו סמל גדול של מסירות שאין לה שני, אדם רוצה משהו באמת ויש לו מסירות למשהו והוא מוכן להקריב את כל מה שיש לו בשביל להשיג את הדבר המיוחד שהוא רוצה, זה מה שרות המואביה מסמלת. לכן התורה הקדושה מצווה אותנו בחג שבועות לקרוא את מגילת רות כי כל היסוד של מגילת רות הוא ללמד אותנו שאדם שמאמין בדבר ילחם על הדבר וימסור נפש על הדבר, גם אם הדבר הזה יעלה לו ביוקר גדול לא יפסיק עד שישגי, ואז תהיה לו בזה ישועה והצלחה גדולה. רות המואביה מלמדת אותנו למסור נפש וללכת אחרי חמותה נעמי במסירות נפש עצומה, ללכת להקריב את הכל ולהסכים להיות גלמודה כל החיים, להסכים לאבד את הכל בשביל האמונה, זה דבר גדול וחזק.

הפחד מחג שבועות וממתן תורה, הפחד מההכנה שהיה מכין את עצמו כמו אדם שממש היה במתן תורה שכולם היו בחרדה גדולה שהקב"ה יורד על הר סיני ונותן את התורה, הפחד הזה היה מפיג לו את ההשפעה של היין ומוריד לו את הכאב ראש.

אדם שמכין את עצמו כמו שצריך לחג שבועות בקדושה וטהרה, אז כל הדברים שהיו בחג שבועות שהמדרש אומר (במד"ר ז, א) שהקב"ה ריפא את כל עם ישראל, שהקב"ה חיזק את עם ישראל והשפיע עליו שפע גדול, את כל הכוחות האלה הקב"ה נותן בחג שבועות. אדם צריך להיות עם מסירות נפש ואהבה גדולה לתורה הקדושה. מתי שהאדם כך זוכה להיות, הכוח של התורה הקדושה עומד עם האדם ומוביל אותו לדברים הגדולים והחשובים שאי אפשר לשער ולתאר את הכוח של התורה הקדושה.

בני ישראל קיבלו על עצמם את התורה בזכות ששמעו את הקב"ה משנן לעצמו את התורה

מובא בתורה הקדושה לפני שהקב"ה ירד על הר סיני לתת את התורה, בני ישראל אמרו "נעשה" ולמחרת אמרו "נעשה ונשמע". רבותינו הקדושים משבחים ומהללים את המעלה הגדולה הזו שבני ישראל אמרו "נעשה" לפני "נשמע", קודם נעשה ואחר כך נשמע.

אבל צריך לדעת יסוד גדול במתן תורה מבלי להפחית מהדרגה והמעלה של "נעשה ונשמע", כתוב בספרים קדושים של גדולי עולם שאפשר לסמוך על מה שאומרים ומביאים ראיות לדבר, כל דבר שאדם אומר לתלמידים או רוצה ללמד ולהחדיר את זה לדורות הבאים, צריך לשבת ולשנן לעצמו לפחות ארבע פעמים לפני שהאדם מדבר על הדבר ואומר את זה לתלמידים. ולומדים את זה מהקב"ה, לפני שנתן הקב"ה

שנה בחג שבועות זה נחשב ביום הזה, הקב"ה בכל חג שבועות מוריד את כל הכוח שהיה במתן תורה לעולם הזה. כל שנה בחג שבועות יש סיעתא דשמיא עצומה של יראת שמיים, של מתן תורה ורק האדם צריך לפקוח את העיניים שלו, את הנפש שלו ואת הלב שלו. אם האדם פותח את כל החושים שלו חזק ושם אותם כלי קיבול לקבל את התורה, הוא מרגיש כמו קבלת התורה שהיה בהר סיני.

לכן אומרת התורה "ביום הַזֶּה", להגיד לנו שכל שנה בחג שבועות הכוח של חג שבועות מנצנץ ובא לעולם ויורדת השפעה ממנו לכל העולם כולו. אדם שמתנהג בחוכמה ויכין את עצמו להיות כלי קיבול לקבל את התורה בחג שבועות, הוא יקבל את התורה כמו שהיה בהר סיני. לכן התורה שכל מילה בה מדוקדקת ביותר, אומרת "ביום הַזֶּה" כי הקב"ה משפיע שפע גדול ביום הזה למי שמקבל את התורה.

אנחנו רואים דבר של פלא גדול, הגמרא בירושלמי (שבת נד:) אומרת שרבי יונה כל שנה בפסח היה שותה ארבע כוסות יין והראש שלו היה כואב לו מפסח עד חג שבועות שאז היה עובר לו הכאב ראש. שואלים כל המפרשים למה הכאב ראש החזיק לו מפסח עד חג שבועות, למה לא יום לפני או יום אחרי, מה היה הכוח של חג שבועות לשבור את הכאבי ראש החזקים שהיו לרבי יונה מהארבע כוסות יין ששתה?

אלא מפרשים רבותינו על הגמרא (ב"ב י.) שאדם ששתה הרבה יין והוא שיכור וקשה לו לחזור לעצמו, אם הוא פוחד הפחד מפיג את השכרות ואת ההשפעה הקשה של היין או האלכוהול שהוא שתה. על פי זה אפשר להבין ולומר, רבי יונה היה שותה ארבע כוסות בפסח וזה היה קשה לו מאוד, ההשפעה של היין הייתה משפיעה עליו קשה בכל הזמן הזה. אך מתי שחג שבועות היה מתקרב,

ועל פי זה אפשר לבאר ולומר מה שאנחנו אומרים בהגדה של פסח אלו קָרְבָנוּ לְפָנֵי ה' סִינִי וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, דִּינּוּ. אילו היינו מתקרבים להר סיני והקב"ה לא היה נותן לנו את התורה דיינו, כי כבר בקרבה להר סיני שמענו את הקב"ה אומר את עשרת הדברות ומשנן וחוזר עליהן לעצמו, ובזמן ששמענו את הקב"ה משנן וחוזר עליהן אז אנחנו כבר יודעים מה יש בעשרת הדברות. דיינו, כי היינו מקיימים את זה כי שמענו שזה מה שהקב"ה רוצה לתת וזה מה שהוא רוצה להגיד. ודיינו כי זה כבר היה נותן לנו כוח לעלות ולהתחזק ולקדש את עצמנו.

אם כך, הקב"ה חזר ארבע פעמים לעצמו על עשרת הדברות ואז בני ישראל שמעו את זה וידעו מה עומד להיות בתורה ואז רק הכינו את הנפש שלהם למתן תורה לקבל את התורה, לכן גם הקדימו ואמרו "נעשה ונשמע" כי כבר ידעו מה יש שם, אבל בכל אופן קיבלו את זה באהבה וביראה ואמרו "נעשה ונשמע".

את התורה בהר סיני אומרים חכמים שהקב"ה חזר על עשרת הדברות ארבע פעמים ואז נתן את התורה לעם ישראל. אומרים רבותינו הקדושים שבארבע פעמים האלה שהקב"ה חזר לעצמו על התורה הקדושה, בני ישראל שמעו מה הקב"ה עומד להגיד במתן תורה, ומכיוון ששמעו הם כבר ידעו מה הולך להיות.

לכן מתי שהקב"ה התחיל להגיד את עשרת הדברות, אחרי שתי דברות בני ישראל ביקשו ממשה רבנו שהקב"ה לא ימשיך להגיד את הדברות, אלא שהקב"ה יגיד אותם למשה רבנו ומשה רבנו יעביר להם את הדברות "מִשֶּׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל" (שמות יט, יט) בני ישראל כבר שמעו את כל הדברים בראשיתם מה שהקב"ה חזר בינו לבין עצמו על התורה, לא כהלכה למעשה שהקב"ה מצווה אותם, אלא שמעו את מה שהקב"ה משנן וחוזר לעצמו את הדברים בהכנה לפני מתן תורה ואז אמרו בני ישראל "נעשה" ואחרי כן אמרו "נעשה ונשמע" וקיבלו את התורה, כי ידעו מה הקב"ה עומד להגיד כששמעו מה שהקב"ה אמר לעצמו.

מבקשים מהציבור הקדוש להעתיר ברחמים
לפני בורא עולם ולהתפלל לרפואת כבוד האדמו"ר

רבי יאשיהו פינטו שליט"א

בן הרבנית זרי

ראש אבות בתי הדין ורבה הראשי של מרוקו
שהקב"ה ישלח לו רפואה שלימה ברמ"ה אבריו ושם"ה גידיו
בתוך שאר חולי עמו ישראל אמן כן יהי רצון

לעילוי נשמת

מרדכי בן שמחה ז"ל

יצחק בן שמחה ז"ל

ת.ג.צ.ב.ה

עוד לא מחוברים

לקבוצות הקודש בוואטסאפ של כבוד האדמו"ר הרי"ף - רבי יאשיהו
פינטו שליט"א??

הצטרפו עכשיו לעשרות האלפים שמקבלים דברי תורה וחיוזוק מידי
יום, ברכות מכבוד האדמו"ר, סגולות ועצות לחיים.

להצטרפות ניתן לשלוח את שמכם בהודעת וואטסאפ למספר

 052-510-6-510